

Prelatens brev om Fastan

Biskop Javier Echevarría har skrivit ett herdabrev med anledning av Fastetiden, en förberedelsens tid till Stilla veckan och Påsken.

2006-03-24

Idag börjar Fastan, »bottiden före Påsken, (som) är särskilt lämpad att öppna vårt inre för Honom som är all barmhärtighets källa. Fastan är en pilgrimsfärd under vilken Han själv följer oss genom vårt armods öken och ger oss kraft på vägen, så att vi

når fram till en djup och rik påskglädje» (Benedikt XVI, Budskap för fastetiden 2006, 29/9 2005).

Med sin ihärdiga inbjudan att förbereda oss för påskens högtider manar oss liturgin dessa närmaste dagar till att be med större kraft och ståndaktighet till, att vara mer frikostiga med att göra offer och barmhärtighetsgärningar. Detta senare är precis den aspekt som Benedikt XVI har velat framhäva i sitt budskap genom att som inledande citat välja dessa ord från Evangeliet: »När Jesus blickade ut över folkskarorna, greps han av medlidande med dem» (Matt 9:36). Vi kan och bör tillämpa den helige Matteus ord på våra dagar, som kännetecknas av ett ständigt umgänge med andra personer i olika områden: vår familj, vårt arbete, vår vila, våra sociala relationer...

Påven påminner oss att vi vid alla dessa tillfällen bör anstränga oss för att se på de andra som vår Herre såg på dem och försöka hjälpa dem: att i dem som omger oss, utan att utesluta någon, se själar som frälsts av Jesu Kristi dyrbara blod (Jfr 1 Kor 6:20). Precis som för två tusen år sedan, »blir Jesus också idag berörd när han blickar ut över, när han ser på människorna och på folken. Han ser på dem i medvetande om att Guds ”plan” inbegriper deras kallelse till frälsning. Jesus vet om de hinder som reser sig mot denna plan, och han hyser medlidande med de många. Han är fast besluten att försvara dem mot vargarna, även till priset av sitt eget liv. Med en sådan ”blick” omsluter Jesus de enskilda liksom de många, och han anförtror dem alla åt Fadern, i det att han ger ut sig själv som ett försoningsoffer» (Benedikt XVI, Budskap för fastetiden 2006, 29/9 2005). Dåförtiden när han fysiskt var bland oss, hans bröder

och systrar, fäste det inkarnerade Ordet direkt blicken på dem som följde honom. Nu, från tabernaklet och från himlen, använder han sig av sina tjänare – av dig och av mig – för att se på varje man och kvinna med sin barmhärtiga blick.

Vi bör alltid tänka på de andra, försöka leda dem till Gud. Men dessa kommande veckor, då vi dessutom förbereder oss mer direkt för den helige Josefs högtid, bör vår apostoliska iver växa ännu mer. Det räcker med att vi stannar upp inför det som vi beskådar varje dag i våra närmaste kretsar och i hela världen för att upptäcka det brådskande behovet av Kristi kärlek som finns överallt. Inför de våldsdåd som förekommer i så många länder bör vi kristna inte återgälda med fler oförrätter eller behandla någon illa. Lösningen av de problem som finns i människors samlevnad – stora och små – ligger i att älska mer, älska

bättre enligt den helige Paulus
uppmaning: »Löna inte ont med ont.
Tänk på vad som är riktigt för alla
människor. Håll fred med alla
människor så långt det är möjligt och
kommer an på er. Ta inte rätten i
egna händer, mina kära, utan låt
Guds vrede ha sin gång (...). Men är
din fiende hungrig, ge honom att äta;
är han törstig, ge honom att dricka.
Då samlar du glödande kol på hans
huvud. Låt dig inte besegras av det
onda, utan besegra det onda med det
goda» (Rom 12:17-21).

Den helige Josemaría sammanfattade
redan för länge sedan detta budskap
med ett slående uttryck: det gäller
»att dränka det onda i ett överflöd av
det goda» (Den helige Josemaría,
Plogfåran, nr 864). Han
konkretiserade detta: »Det är inte
fråga om att göra kampanjer mot
något eller att vara antinågonting.
Tvärtom: vi bör leva positivt, vara
fyllda av optimism, ungdomlighet,

glädje och frid. Se med förståelse på alla, på dem som följer Kristus och på dem som överger honom eller som inte känner honom» (Ibid.).

Denna inställning har ingenting att göra med passivitet eller uppgivenhet: »förståelse innebär inte neutralitet eller likgiltighet, utan handling» (Ibid.). Som samhällsmedborgare bör vi kristna försvara våra medborgerliga rättigheter, som också är andra personers rättigheter, med alla tillåtna medel, utan aggressivitet men utan att ge efter i det som hör till individens och nationers gemensamma bästa. Idag när man på många platser skryter med en militant laicism, är det särskilt viktigt att de som erkänner den naturliga moraliska lagen förenar sig för att försvara och främja dessa värden, oberoende av vars och ens tro.

Gudskelov väcks det på många platser krafter som tidigare hade slumrat till, och många människor lämnar sin individualism för att aktivt delta i de stora kulturella och samhälleliga slagen i vår tid. Hur handlar du när du använder din personliga frihet? Deltar du i dessa ädla initiativ i den mån du kan? Anstränger du dig för att få igång andra och klargöra för dem att de inte kan stänga in sig i sitt eget skal utan bör bestämma sig för att våga försvara Guds rättigheter och människans oförytterliga rättigheter?

Denna mobilisering ter sig som en permanent strategi. Och eftersom det gäller att främja avgörande och hållbara förändringar, är det personliga åtagandet samtidigt livsviktigt. I varje människas hjärta pågår de avgörande slagen för samhällets förbättring, som Evangeliet visar: »Ty från hjärtat

kommer onda tankar, mord, äktenskapsbrott, otukt, stöld, mened, förtal» (Matt 15:19). Den helige Paulus föreslår en konkret plan som står i harmoni med Fastans anda. Han skriver: »Er kärlek skall vara uppriktig. Avsky det onda, håll fast vid det goda. Visa varandra tillgivenhet och broderlig kärlek, överträffa varandra i ömsesidig aktning. Slappna inte i er iver, håll er brinnande i anden. Tjäna Herren. Gläd er i hoppet, var uthålliga i lidandet och ihärdiga i bönen. Hjälp Guds heliga med vad de behöver, vinnlägg er om gästfrihet» (Rom 12:9-13).

Vad det egentligen handlar om är att rikligt så kärlek i människors hjärtan och i sociala strukturer. Som Benedikt XVI visade i sin första rundskrivelse kommer »kärleken – caritas – alltid att vara nödvändig, till och med i det mest rättvisa samhället. Det finns ingen

statsordning, hur rättvis den än må vara, som gör kärleksgärningen överflödig. Den som försöker ignorera kärleken ignorerar människan i sig. Det kommer alltid att finnas lidande som behöver tröst och hjälp. Det kommer alltid att finnas ensamhet. Det kommer alltid att finnas situationer av materiella behov då en hjälp är oundgänglig som visar sin kärlek konkret för nästan» (Benedikt XVI, Rundskrivelsen Deus caritas est, 25/12 2005, nr 28). Vi bör alla känna denna konkreta omsorg om de personer som lever i vår omgivning, vilket är ett tydligt tecken på Guds sanna kärlek, eftersom »den som inte älskar sin broder, som han har sett, kan inte älska Gud, som han inte har sett» (1 Joh 4:20).

Den helige Josemaría lärde oss att vi, för att denna omsorg skall vara ren och verksam, behöver tömma oss på vårt eget jag, anta uppriktigt våra medmänniskors bekymmer,

glädjeämnen och sorger som om de vore våra egna, särskilt deras som står oss närmast på grund av gemensam kallelse, släktskap, yrke osv. Du kanske får tanken som står i Plogfåran: »Det är mycket svårt! » Tänk då på det som den helige Josemaría svarade och försök sätta det i praktik: »Hör här: Guds nåd räcker, om du kämpar. Du kommer att bortse från din egen vinning, du kommer att tjäna andra för Guds skull och du kommer att hjälpa Kyrkan på det slagfält där striden står i dag: på gatan, i fabriken, i verkstaden, vid universitetet, på kontoret, i din miljö, bland de dina» (Den helige Josemaría, Plogfåran, nr 14).

Benedikt XVI påpekar att i början brukar motivationen för kärleken omfatta sådana målsättningar som självtillfredsställelse, självförverkligande eller till och med personlig vinning. Därför behöver

den renas, »gå en väg som innebär askes, självförnekelse, rening och återställande» (Benedikt XVI, Rundskrivelsen Deus caritas est, 25/12 2005, nr 5). Bara på detta sätt kan den gryende, ofullkomliga kärleken förenas med den sanna självutgivande kärleken, som glömmer sig själv eftersom den återspeglar Kristi kärlek till människorna. »När Jesus i sina liknelser talar om herden som letar efter fåret som gått vilse, om kvinnan som letar efter sitt mynt, om fadern som möter och omfamnar sin förlorade son, handlar det inte om tomma ord utan han berättar om sig själv och sitt handlande. I sin död på Korset vänder Gud sig mot sig själv då han ger sig själv för att ge människan nytt liv och rädda henne. Detta är kärlek i dess mest radikala form» (Ibid., nr 12). Den helige Josemaría lärde oss att se tillgivet på den korsfäste Kristus, eftersom »Jesus på korset, med hjärtat

genomborrat av kärlek till människan, är ett talande svar – ord är överflödiga – på frågan om sakers och personers värde. Människorna, deras liv och deras lycka, är så mycket värda att Guds Son ger sig själv för att återlösa dem, för att rena dem, för att upphöja dem» (Den helige Josemaría, Es Cristo que pasa, nr 165).

Nu när vi närmar oss den helige Josefs högtid, efter att ha betraktat hans sorger och hans glädjeämnen, låt oss tänka på den totala trofastheten vi bör ha i allt det vi gör. Be den helige Josemaría om att i vars och ens själ inrista den ”förutfattade meningen” att alltid tänka på Gud och på de andra. Vi är ju aldrig ensamma. Låt oss av den helige Patriarken lära oss att tjäna med glädje i det att vi älskar Guds vilja och gör vårt bästa för att älska alla människor.

Med all kärlek välsignar er

er Fader

+Javier

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-om-fastan/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-om-fastan/)
(2025-08-16)